

XVI JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT DIUMENGE DE RAMS DE 2001

“Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi” (Lc 9,23)

Benvolguts joves,

1. Mentre em torno a adreçar a vosaltres amb joia i afecte en motiu d'aquesta nostra cita habitual de cada any, conservo als ulls i al cor la imatge suggeridora de la gran “Porta” a l'esplanada de Tor Vergata, a Roma. El vespre del 19 d'agost de l'any passat, a l'inici de la vetlla de la XV Jornada Mundial de la Joventut, agafats de la mà amb cinc joves dels cinc continents, vam creuar aquell llindar sota l'esguard de Crist crucificat i ressuscitat, quasi entrant simbòlicament juntament amb tots vosaltres en el tercer mil·lenni.

Vull expressar aquí, des del fons del cor, un sentit agraïment a Déu pel do de la joventut, que per mitjà vostre resta en l'Església i en el món (cf. *Homilia a Tor Vergata*, 20 d'agost de 2000).

Així mateix, li vull agrair commogut que m'hagi concedit el do d'acompanyar els joves d'arreu del món durant els dos últims decennis del segle que acaba de concloure, indicant-los el camí que porta cap a Crist, “el mateix ahir, avui i sempre” (He 13,8). Però, alhora, li dono gràcies perquè els joves han acompanyat i quasi sostingut el Papa a llarg del seu pelegrinatge apostòlic a través dels països de la terra.

Què ha estat la XV Jornada Mundial de la Joventut sinó un moment intens de contemplació del misteri del Verb encarnat per a la nostra salvació? No ha estat potser una ocasió extraordinària per celebrar i proclamar la fe de l'Església i per projectar un renovat compromís cristià, i adreçar alhora la mirada al món, que espera l'anunci de la Paraula que salva? Els fruits autèntics del Jubileu dels Joves no es poden calcular en estadístiques, sinó tan sols en obres d'amor i de justícia, en la fidelitat de cada dia, preciosa malgrat que sovint és poc visible. Us he confiat a vosaltres, estimats joves, i especialment als qui heu pres part directament en aquella trobada inoblidable, la tasca d'oferir al món aquest testimoni evangèlic coherent.

2. Enriquets per l'experiència viscuda, heu tornat a les vostres cases i a les vostres ocupacions habituals, i ara us prepareu per celebrar, a escala diocesana, juntament amb els vostres pastors, la XVI Jornada Mundial de la Joventut.

Per aquesta ocasió, us voldria invitar a reflexionar sobre les condicions que Jesús posa a qui decideix de ser deixeble seu: “Si algú vol venir amb mi –els diu–, que es negui a si mateix, que cada dia prengui la seva creu i que em segueixi” (Lc 9,23). Jesús no és el Messies del triomf i de la potència. De fet, no va alliberar Israel del domini romà ni li va assegurar la glòria política. Com a autèntic Servent del Senyor, ha acomplert la seva missió de Messies en la solidaritat, en el servei, en la humiliació de la

mort. És un Messies que està fora de tot esquema i més enllà de tot clamor, que no es pot “comprendre” amb la lògica de l'èxit i del poder que el món utilitza sovint com a criteri per verificar les accions i els projectes propis.

Jesús ve per complir la voluntat del Pare i hi resta fidel fins al fons i així compleix la seva missió de salvació per a tots els qui creuen en Ell i l'estimen no de paraula, sinó concretament. Si l'amor és la condició per seguir-lo, és el sacrifici el que verifica l'autenticitat d'aquell amor (cf. Carta apostòlica *Salvifici Doloris*, 17-18).

3. “Si algú vol ser deixeble meu, que es negui a si mateix, que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi.” (Lc 9,23). Aquestes paraules expressen la radicalitat d'una elecció que no admet vacil·lacions ni fer-se enrere. És una exigència dura, que va impressionar els mateixos deixebles i en el transcurs dels segles ha refrenat molts homes i dones de seguir Crist. Tanmateix aquesta mateixa radicalitat també ha produït fruits admirables de santedat i de martiri, que conforten al llarg del temps el camí de l'Església. Avui aquesta paraula encara sona a escàndol i follia (cf. 1Co 1,22-25). Però és amb ella que ens hem de confrontar, perquè la via que Déu ha traçat per al seu Fill és la mateixa que ha de recórrer el deixeble que decideixi seguir-lo. No ha hi dos camins, sinó un de sol: el que ha recorregut el Mestre. Al deixeble no li és consentit d'inventar-ne un altre.

Jesús camina davant dels seus i demana a cadascú de fer allò que Ell ha fet. Diu: jo no he vingut per ser servit, sinó per servir; així, qui vulgui ser com jo que es faci servent de tots. Jo he vingut a vosaltres com un que no posseeix res; així, us puc demanar que abandoneu tota mena de riquesa que us impedeixi d'entrar al Regne dels cels. Jo que accepto la contradicció i ser rebutjat per la majoria del meu poble, us puc demanar també a vosaltres que accepteu la contradicció i la contestació, vinguin d'on vinguin.

En altres paraules, Jesús demana d'escollir coratjosament el seu mateix camí; d'escollir-lo sobretot “en el cor”, perquè el fet de tenir aquesta o aquella situació externa no depèn de nosaltres. De nosaltres depèn la voluntat de ser, en la mesura que sigui possible, obedients com Ell al Pare i disposats a acceptar fins al fons el projecte que Ell té per a cadascú de nosaltres.

4. “Que es negui a si mateix”. Negar-se a si mateix significa renunciar al propi projecte, sovint limitat i mesquí, per acollir el de Déu: aquest és el camí de la conversió, indispensable per a l'existència cristiana, que va portar l'apòstol Pau a afirmar: “Ja no sóc jo qui viu, sinó Crist que viu en mi” (Ga 2,20).

Jesús no demana renunciar a viure, sinó acollir una novetat i una plenitud de vida que només Ell pot donar. L'home ha arrelat al fons del seu ésser la tendència a “pensar en ell mateix”, a posar la pròpia persona al centre dels interessos i a

posar-se com a mesura de tot. Qui segueix Crist, en canvi, refusa aquest replegament sobre si mateix i no valora les coses sobre la base del propi interès. Considera la vida viscuda en termes de do i gratuïtat, no de conquesta i possessió. La vida veritable, de fet, s'expressa en el do d'un mateix, fruit de la gràcia de Crist: una existència lliure, en comunió amb Déu i amb els germans (cf. *Gaudium et Spes*, 24).

Si viure seguint el Senyor esdevé el valor suprem, aleshores tots els altres valors reben d'aquest la seva col·locació i importància justa. Qui apunta únicament als béns terrenals hi sortirà perdent, malgrat les aparences d'èxit: la mort el sorprendrà amb un cúmul de coses, però amb una vida mancada (cf. Lc 12,13-21). L'elecció és, doncs, entre ser i tenir, entre una vida plena i una existència buida, entre la veritat i la mentida.

5. "Que prengui cada dia la seva creu i que em segueixi." De la mateixa manera que la creu es pot reduir a un objecte ornamental, així "portar la creu" pot ser una manera de dir. En l'ensenyament de Jesús, doncs, aquesta expressió no posa en primer pla la mortificació i la renúncia. No es refereix primàriament al deure de suportar amb paciència les petites i grans tribulacions de cada dia; ni, encara menys, intenta ser una exaltació del dolor com a mitjà per complaure Déu. El cristià no cerca el sofriment per si mateix, sinó l'amor. I la creu que s'acull esdevé el senyal de l'amor i de la donació total. Portar-la seguint el camí de Crist vol dir unir-se a Ell en l'oferiment de la prova suprema de l'amor.

No es pot parlar de creu sense considerar l'amor de Déu per nosaltres, el fet que Déu ens vol omplir dels seus béns. Amb la invitació "segueix-me" Jesús repeteix als seus deixebles no tan sols: "pren-me com a model", sinó també: "comparteix la meua vida i les meues eleccions, esmerça junt amb mi la teua vida per amor de Déu i dels germans". Així, Crist obre davant nostre la "via de la vida", la qual, però, és constantment amenaçada per la "via de la mort". El pecat és aquesta via que separa l'home de Déu i del próisme, provocant divisions i minant la societat des de dintre.

La "via de la vida", que reprèn i renova els comportaments de Jesús, esdevé la via de la fe i de la conversió. La via de la creu, precisament. És la via que porta a confiar en Ell i en el seu disseny salvífic, a creure que Ell va morir per manifestar l'amor de Déu per a tots els homes; és la via de salvació enmig d'una societat sovint fragmentària, confusa i contradictòria; és la via de la felicitat de seguir Crist fins al fons, en les circumstàncies a vegades dramàtiques del viure quotidià; és la via que no tem els fracassos, les dificultats, les marginacions, les soledats, perquè omple el cor de l'home de la presència de Jesús; és la via de la pau, del domini d'un mateix, de la joia profunda del cor.

6. Estimats joves, no us sembli estrany si, a l'inici del tercer mil·lenni, el Papa us indica una vegada més la creu com a camí de vida i d'autèntica felicitat. L'Església des de sempre

creu i confessa que tan sols en la creu de Crist es troba la salvació.

Una difusa cultura de l'efímer, que assigna valor al que agrada i sembla bell, voldria fer creure que per ser feliç és necessari eliminar la creu. Es presenta com a ideal un èxit fàcil, una carrera ràpida, una sexualitat deslligada del sentit de responsabilitat i, finalment, una existència centrada en l'afirmació pròpia, sovint sense respecte per als altres.

Però obriu bé els ulls, estimats joves: aquesta no és la via que fa viure, sinó el sender que s'endinsa en la mort. Diu Jesús: "Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà". Jesús no ens enganya: "Què en treu l'home de guanyar tot el món, si es perd o es destrueix a si mateix?" (Lc 9,24-25). Amb la veritat de les seves paraules, que sonen dures, però omplen el cor de pau, Jesús ens desvela el secret de la vida autèntica (cf. *Discurs als joves de Roma*, 2 d'abril de 1998).

No tingueu por, doncs, de caminar pel camí que el Senyor ha recorregut primer. Amb la vostra joventut, imprimiu al tercer mil·lenni que s'obre el senyal de l'esperança i de l'entusiasme propis de la vostra edat. Si deixeu obrir en vosaltres la gràcia de Déu, si no minveu la seriositat del vostre compromís quotidià, fareu d'aquest nou segle un temps millor per a tots.

Amb vosaltres camina Maria, la Mare del Senyor, la primera dels deixebles, que va restar fidel sota la creu, des d'on Crist ens l'ha confiada com a fills seus. Que us acompanyi també la benedicció apostòlica, que us imparteixo de tot cor.

Ciutat del Vaticà, 14 de febrer de 2001

PUNTS DE REFLEXIÓ

- Com valoren els fruits de la XV Jornada Mundial de la Joventut a Tor Vergata en la teua vida personal?
- Reflexiona sobre la frase següent: "L'amor és la condició per seguir Crist i el sacrifici és el que verifica l'autenticitat d'aquest amor."
- Ets conscient que "la via que Déu ha traçat per al seu Fill és la mateixa que ha de recórrer el deixeble que decideix seguir-lo" i que "no és consentit d'inventar-ne una altra"?
- Estàs disposat a ser obedient com Ell al Pare i a acceptar fins al fons el projecte que Ell té per a tu?
- Considera les reflexions següents:
 - ?? "Jesús no demana renunciar a viure, sinó acollir una novetat i una plenitud de vida que només Ell pot donar."
 - ?? "Portar la creu" no posa en primer pla la mortificació ni intenta ser una exaltació del dolor. El cristià no cerca el sofriment per si mateix, sinó l'amor.